

[Aksel Larsen.]

Så er der spørgsmålet om vor påståede agitation for Sovjetunionens standpunkter, og at vi ikke vil gennemføre andet, siges det. Det kunne jeg nemt klare ved at erindre om, at de øvrige talere i denne debat reverenter talt har erklæret, at de ikke vil godkende andet end Amerikas standpunkt. Men jeg kan henvise til ordlyden af de forslag, der har været til afstemning, og hvoraf visse blev forkastet — og Danmark var med til at stemme imod —, og hvoraf andre forslag er vedtaget, men ikke har kunnet sættes i kraft på grund af veto i sikkerhedsrådet. Og dèr vil jeg gentage det, jeg sagde før, at det er givet, at den socialistiske Sovjetunion ikke vil give sig til at udlevere ejendomsretten og dispositionsretten over sine energikilder, de være sig af hvad art de være vil, til et internationalt selskab eller en international organisation, om hvilken man ved, at de kapitalistiske stater under førerskab af Amerikas Forenede Stater har flertallet. Det synspunkt forstår vi kommunister så udmærket godt, og jeg må have lov til at komme med et kort citat fra „Manchester Guardian“, som også har forstået det. Den 7. november 1949 stod der i „Manchester Guardian“:

„Det er selve spørgsmålet om ejendomsretten til atomforrådene, som er grunden til, at atomkontrolforhandlingerne er gået i hårdknude. Russerne er urokkelige i spørgsmålet, ikke om inspektion, som vor propaganda siger, men om ejendomsretten til deres ressourcer. Det, der er sket, viser, at Sovjetunionen vil insistere på at have frie hænder med hensyn til den fredelige udnyttelse af denne nye kraftkilde.“

Det siger „Manchester Guardian“. Jeg behøver ikke at tilføje mere.

En af de ærede ordførere, det var vistnok det ærede medlem hr. Per Federspiel, sagde noget om, at demokratiske stater kan absolut ikke begynde en krig og slet ikke en angrebskrig. Det ærede medlem hr. Per Federspiel ved altså ikke, at der på initiativ af De Forenede Nationer, hvor han ellers skulle være så sagligt vel kendt, blev sluttet en våbenstilstand mellem Holland og den indonesiske republik, og at Holland brød denne våbenstilstand lige op imod jul og pludselig overfaldt den indonesiske repu-

blik. Det var utvivlsomt en angrebskrig, påbegyndt af den demokratiske stat Holland. Det ærede medlem hr. Per Federspiel ved ikke, at det officielle, nu eksisterende Frankrig og dets regering havde anerkendt republikken i Vietnam og pludselig uden varsel påbegyndte en krig imod Vietnam, og det var ikke omvendt. Når man taler så stik imod kendsgerningerne, er det svært for os andre at have med sådanne talere at gøre.

Det ærede medlem hr. Per Federspiel sagde også noget om, at det gælder ikke blot freden, det gælder også friheden, Danmarks frihed. Ja, det gør det, og jeg må måske have lov til at minde det ærede medlem om, hvad en af det ærede medlems partifæller for ikke så lang tid siden har sagt om problemet Danmarks frihed. En af det ærede medlems partifæller i denne sal har på et møde i sin valgkreds sagt bl. a. følgende:

„Vor økonomiske politik, handelspolitik, udenrigspolitik og militærpolitik tilrettelægges udefra, og vi sidder snart kun og administrerer andres bestemmelser.“

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Per Federspiels partifælle i disse ord og denne karakteristik. Men det beviser jo på den anden side, eller det tyder i hvert fald på, at vi ikke har den frihed, man taler så smukt om.

Der tales om, at dette er en kampagne, der er sat i gang efter ordre fra Kominform, og at de, der deltager i kampagnen for freden, er agenter eller marionetter for Kominform. Ja, jeg ved ikke, hvad man skal sige om denne skrivelse, som er udsendt af Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed, dansk afdeling, Købmagergade 69, København K., underskrevet på ligaens vegne i formandens fraværelse af fru Fanny Arnskov og ledsaget af en henvendelse fra Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed til generalsekretær Trygve Lie. Jeg ved ikke, om man betragter Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed i Danmarks eller i verdens målestok som kommunister eller kominformmarionetter. Men de foreslår og beder om, at kvinderne i Danmarks rigsdag skal give deres tilslutning til en henvendelse til generalsekretær Trygve Lie med det indhold, at han skal foranledige, at stormagterne uden formaliteter sætter sig rundt om et bord og ser at blive enige om atomkontrol, nedrustningskontrol og